

nytt
från **FSS**

FÖRENINGEN
SVERIGES
SOCIALCHEFER

Red. Arne Borg

Föreningen Sveriges Socialchefer styrelse har beslutat tillstålla socialministern följande uttalande med anledning av analysgruppens slutrapport.

Den slutrapport om orsakerna till de starkt ökade socialbidragen som den sk analysgruppen överlämnade i våras är ett ambitiöst arbete som på många punkter ger en klar bild av olika orsakssammanhang. Inte överraskande är det arbetslösheten som utpekats som den främsta orsaken och mest drabbade blir därmed ungdomen, som är på väg in i arbetsmarknaden, och de ensamstående.

Om analysen således är bra så är emellertid de av regeringen aviserade åtgärderna för att komma till rätta med problemen desto sämre. Konkret är två miljoner för främjande av metodutveckling inom socialtjänsten och samarbete mellan socialtjänst och arbetsförmedling det enda resultatet. Det är naturligtvis välbehövliga åtgärder men resurserna är försvinnande små. Arbetslösheten bland framför allt ungdom mellan 20–25 år hade varit värd en kraftigare och mer direkt riktad insats.

Under det år analysgruppen arbetat har ökningen av antalet socialbidragstagare stagnerat. Detta tycks ha fått regeringen att betrakta faran som överständer och behovet av åtgärder som mer begränsat. Men med

all sannolikhet kommer problemen tillbaka vid nästa konjunktursvacka. Det lär oss erfarenheterna från början av 70-talet då situationen i stort sett utvecklade sig på samma sätt som under åren 1982–86.

Behovet av mer genomgripande åtgärder kvarstår alltså, särskilt mot bakgrund av att vissa kommuner vidtagit restriktiva åtgärder när det gäller socialbidragen, ibland i strid mot intentionerna i gällande lagstiftning. Det senaste tycks vara en obenägenhet att informera allmänheten om de möjligheter till ekonomisk hjälp som socialtjänsten kan erbjuda.

Denna utveckling gör det mer och mer angeläget att hålla kravet på ett socialförsäkringstillägg, den sk Soften, levande. Genom en sådan reform skulle många av dem som tex på grund av sjukdom, handikapp eller oförvårdad arbetslöshet har en otillräcklig inkomst för att kunna upprätthålla en draglig levnadsstandard kunna bli hjälpta utan att riskera att förlora värdighet och integritet, samtidigt som socialarbetarna får större möjligheter att bättre kunna ägna sig åt de verkliga sociala problemen.

En sådan reform, som lanserades av socialutredningen på 70-talet, vann då i princip en bred politisk uppslutning men kom aldrig till stånd av föregivna samhällsekonomiska skäl. Frågan är dock om de samhällsekonomiska konsekvenserna verkligen på allvar har utretts. Visst förutsätter reformen en samhällsekonomisk omfördelning av resurserna. Men om tex kommunernas socialbidragsutgifter ställs i relation till de statliga skatteutjämningsbidragen skymtar redan här en lösning som kanske inte behöver vara ekonomiskt oöverkomlig.

Den näst bästa lösningen är att på nytt ta fram och studera det förslag till en allmän arbetslöshetsförsäkring som blivit liggande sedan det lades fram i slutet av 70-talet.

En stor del av kostnadsökningen på socialbidragssidan beror på kost-

naderna för flyktingmottagandet. Det är en utgift som kommunerna får ersättning för och som följaktligen är förskotterad statlig hjälp. Av flera skäl, inte minst psykologiska, borde denna form av ekonomiskt stöd inte blandas ihop med socialbidragen. Föreningen förordar att det ekonomiska stödet till flyktingar bryts ut ur socialbidraget och får be-teckningen flyktinghjälp.

Våra recensenter

Dagmar Lagerberg är docent och verksam vid barnhälsovården, Akademiska sjukhuset Uppsala, *Antonio Barbosa de Silva* docent i religionsfilosofi vid Uppsala universitet, *Peter Allebeck* docent vid Socialmedicinska institutionen, Huddinge sjukhus, *Birger Rundercrantz* lektor i socialt arbete vid Sköndalsinstitutet i Stockholm, *Berit Hagekull* forskarassistent vid institutionen för tillämpad psykologi, Uppsala universitet, *Christer Edling* professor, verksam vid Yrkesmedicinska sektionen, Akademiska sjukhuset, Uppsala.